

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה:אוזן	שם פרטי: רחל
---------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ממו		בלועזית Mamo	
שם פרטי איתו נולדתי: קולט		בלועזית Kolet	
עיר לידה: טוניס		בלועזית Tunis	
שם פרטי ושם משפחה של האב: ציון		שם פרטי ושם נעורים של האם: אסתר אוזן	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טוניס		בלועזית Tunis	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: טוניס (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:			
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מתי		שנת עליה:	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

חיינו בטוניס, בזמן המלחמה אימי הייתה בהריון איתי, היינו בבית 9 אחים. במשך כל המלחמה מסיפורים ששמעתי מאחיי ואחיותיי שכל הזמן היו מטוסים שחגו על ביתנו ונשמעו קולות פיצוצים, אחי מספר על כך שהגרמנים התנכלו אלינו ולמשפחה שלנו ולכלל היהודים בטוניס דרסו ילדים יהודים ברחוב, ואף לקחו לנו חפצים מהבית שלנו, גנבו מכל יהודי שעבר ברחוב. חיינו בהרגשה שאנו כלואים בתוך המדינה שלנו ואנו לא חופשיים לעשות שום דבר ללא אישור או ללא השגחה של הגרמנים

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

במשך כל התקופה שחיינו בטוניס חייתי בחרדות ודיכאונות בעקבות המלחמה, הלחצים שהיו בבית בעקבות שהות הגרמנים בארצנו ודיכוי ההתנהלות החופשית שלנו והפחד של אמא שלי שנישאר בטוניס ושירדפו אותנו שוב או שיקרה לנו משהו, בעקבות כך החליטה אמא שאני ואחי לא נישאר בטוניס ושהכי בטוח בארץ ישראל.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

לאחר פטירתו של אבא החליטה אמא שנעלה לארץ, אני ואחי גילברט עברנו במסגרת העלייה לארץ דרך מרסיי בצרפת ולאחר מכן עלינו על ספינת עלייה בשם קדמה או נגבה אינני זוכרת בוודאות.
הגענו לחיפה לפנימיית רמת הדסה בשנת 1955 מטעם עליית הנוער ושהיינו שם 7 חודשים. לאחר מכן עברנו לרעננה למוסד ביתנו ושהינו שם כשנה. בזמן הזה אמא שלי עלתה לארץ בשנת 1956 והתגוררה בבית שמש אנחנו הצטרפנו אליה לשם בצריפי ברזל- מעברות ולאחר מכן עברנו לבית ערבי בעכו העתיקה והתגוררנו שם, באותה תקופה היה מאוד קשה בארץ, המצב הכלכלי הלא טוב צריפים שגרנו בהם היו רעועים ובחורף היה מאוד קשה להיות בבית.
באותה תקופה למדתי בפנימייה, למדתי תפירה חקלאות ולימודים רגילים. הייתי עובדת בכל עבודה מזדמנת בתפירה במפעל טמבור הכל על מנת לעזור בבית מבחינה כלכלית כי המצב בבית לא היה טוב בכלל. בגיל 17 וחצי הכרתי את בעלי הוא ביקש את ידי מהורי התחתנו ועברנו לאשדוד.
כיום אני אמא ל-6 בנים 16 נכדים ו7 נינים ומצב הבריאותי שלי מתדרדר הן נפשית והן פיזית אני מטופלת בכדורים למניעת חרדות. כלל משפחתי עד היום הזה שרויה בחרדות עקב המלחמה ופחד שמה ירדפו אותנו שוב, כל מפגש משפחתי אנו מדברים על מה שהיה בטוניס ואיך שרדפו אותנו וכמה טוב שעלינו לארץ ישראל ושוסף סוף יש לנו מדינה משלנו!

ראיון: יס"מ לכיש

אשדוד, ינואר 2014